

[Ragnhild Andersen.]

side bør ydes i et sådant omfang og på en sådan måde, at de svækkede og deres omgivelser ikke føler sig tyngede og miskendte i samfundet eller tvinges til at leve under forhold og vilkår, som almindelige, normalt udrustede mennesker ikke finder værdige. Altfor ofte møder vi i lovgivningen det synspunkt, at det koster store penge at løse de vanskeligt stilledes problemer gennem de særforanstaltninger, der er nødvendige. Vi hører ofte, at midlerne ikke er tilstede. Det er glædeligt, at dette synspunkt ikke har været draget frem i anledning af nærværende lovforslag, hverken af forslagsstilleren eller af de partiordførere, som har haft ordet.

Mit parti mener, at det er et velordnet samfunds pligt at løse de vanskeligt stilledes problemer og at betale de omkostninger, der følger dermed, og vi mener også, at vi i vort samfund har råd dertil. Vi har ingen betænkeligheder ved de midler, det vil kræve, hverken på dette område, eller hvor talen er om de andre vanskeligt stillede medborgere, som jeg lige har omtalt. Jeg mener ikke dermed, at der for alle de forskellige grupper af vanskeligt stillede medborgere skal gælde samme lovregler. Jeg tror, det er rigtigt — således som sket er — at der er gennemført en særlig lov for de talelidende og døvstumme, og at vi nu gennemfører en lovgivning for de blinde og meget svagsynede.

Jeg vil gerne i denne forbindelse pege på, at een stor mangel står nu tilbage, hvad denne lovgivning angår, og det er spørgsmålet om foranstaltninger for de evnesvage, for dem, vi kalder åndssvage. Vor lovgivning for de evnesvage, ikke mindst for børnene, men også for de voksne, er — det er jo alle, også det høje ting, bekendt — så mangelfuld, at der faktisk sammen med dette lovforslag om foranstaltninger vedrørende de blinde og svagsynede burde være fremsat et tilsvarende lovforslag om foranstaltninger vedrørende de evnesvage.

Jeg siger dette, fordi jeg gerne vil opfordre socialministeren til at fremsætte lovforslag herom snarest. Nu er socialministeren jo desværre syg, men der er da i dag, og formodentlig også de nærmeste dage, en stedfortræder. Jeg vil altså gerne anmode socialministeren om at stille forslag om en lov-

givning for de evnesvage til sikring af, at der også for disse grupper bliver oprettet særlige skoler, børnehaver og fritidshjem, og at der stilles flere penge til rådighed for forsorgen for evnesvage, så at livet på anstalterne kan forbedres — det er i højeste grad påkrævet — og således at der kan åbnes større mulighed for uddannelse og oplæring af de evnesvage børn og de unge, ligesom det bør sikres, at de evnesvage kan opnå invaliderente.

Disse bemærkninger angående manglerne på denne lovgivnings område er ingenlunde fremført for at afsvække det foreliggende lovforslag om foranstaltninger for blinde og svagsynede — tværtimod; der er grund til at sige den kommission, som har arbejdet med dette spørgsmål, tak for det arbejde, den har udført, og for de fyldige oplysninger, den har stillet til rådighed for folketinget og offentligheden, for dens forslag, og fordi man i kommissionen er kommet til enighed angående forslagene. Dette sidste kan desværre ikke siges om alle kommissioner — jeg tænker på den nylig afgivne betænkning fra folkeforsikringskommissionen, som desværre ikke nåede til enighed, hvorfor problemet er vanskeligere for folketinget at løse.

Hvad selve lovforslaget vedrørende de blinde og svagsynede angår, tilslutter mit parti sig tanken om et rådgivende og vejledende blindenavn, sammensat af de mennesker i blindeforsorgen, der har erfaringerne og kender til forholdene herindenfor, og vi er enige i, at der bør ansættes blindekonsulenter. Vi anser det ligeledes for rigtigt, at der bliver bedre regler om indberetning til blindeforsorgen, så at man kan få et rigtigere billede af forholdene: hvor mange blinde vi har, og under hvilke kår de lever, samt at der bliver givet mere vejledning til forældrene.

Mit parti finder det også naturligt, at de blinde børn skal have ret til at begynde skolegangen ved det 7. år ligesom andre børn, og at der sikres alle en mindst 10-årig uddannelse i skolen, ligesom vi er enige i forslaget om aftenskoler, efterskoler og højskolekursus — i lighed med, hvad andre, normalt seende personer har adgang til.

Vi kan også tilslutte os, at man på baggrund af de indhøstede erfaringer fra arbejdsanvisningen igangsætter en særlig